

Господь керує написанням кожної пісні. Але натхнення приходить по-різному

Розповідає Анна Рябенко, студентка Українського гуманітарного інституту, авторка і виконавиця християнських пісень.

Народилася я в Луцьку, там жила одинадцять років. В мене є брат Дмитро, він старший від мене на шість років, тата звати Микола, а маму – Олена. Тато з дитинства адвентист, в нього батьки були віруючими. А мама стала адвентисткою після знайомства з татом. Вона виросла у православній сім'ї, завжди молилася, щоб Бог подарував їй віруючого чоловіка, бо в неї тато був алкоголіком, з ним було тяжко жити.

Мама завжди мріяла мати християнську сім'ю, навіть до кінця не усвідомлюючи, як це. Потім мій тато став пастором, і ми почали їздити з міста в місто. Я не багато де була в порівнянні з іншими дітьми пасторів. Після Луцька ми жили в Кузнецовську Рівненської області (зараз – місто Вараш), потім у Нововолинську, де я закінчила школу. Після закінчення школи я поступила навчатися в Український гуманітарний інститут в місті Буча, де і вчусь зараз.

Ви вчилися в музичній школі?

Так, але через переїзди не змогла закінчити і отримати свідоцтво про закінчення. П'ять років я навчалася у музичній школі по класу вокалу, і лише раз на тиждень у мене було заняття з фортепіано. Це для того, аби я хоч якось змогла заграти собі мелодію. Та коли ми переїхали до Кузнецовська, у музичній школі не було класу вокалу. Так, щоб не втратити музичні здібності, я пішла заново у перший клас, тільки вже на фортепіано.

Того року я наполегливо працювала. Батьки мене в цьому

підтримували, і тому я пройшла три класи всього лиш за один навчальний рік. А потім знову ми переїхали. В новому для мене місті вже був клас вокалу, але я все одно не змогла одержати свідоцтво про закінчення музичної школи, бо вже потрібно було їхати на навчання до інституту.

Як Вас виховували батьки?

Я була більше татова доця. Якщо він крутить якийсь шуруп, я завжди біля нього, миє машину – я також поряд. З мамою ми завжди були подругами, і зараз я їй усе розповідаю. Але коли згадую дитинство, асоціації пов'язані завжди з татом. Коли я була в садочку, мама навчалася в училищі, рано виходила з дому, і в садочок возив мене тато на машині. Яскравий спогад з дитинства – це коли тато привозив мене у садочок на червоному «Фольксвагені», і я з цукеркою в руках виходила з авто, мов королева.

Я любила і люблю своє дитинство. Нема такого, про що б я шкодувала, і, тим більше, я б нічого не змінювала у своєму вихованні. Мої батьки гарно мене навчали, як жити і бути корисною світові. Щоранку ми читали «Ранковий сторож» – духовні читання, молилися, виїжджали на природу, щоб насолодитися творивом живого Бога. Тож, в нашій сім'ї завжди панувала християнська атмосфера.

В Український гуманітарний інститут поступили на яке відділення?

На журналістику. Нині навчаюсь на третьому курсі.

Чому не на музичне?

Десь у душі хотіла, але була впевнена, що не поступлю, не складу іспити, бо не маю повної музичної освіти. Можливо, треба було спробувати.

Журналістика мені також подобається, це вже моя стихія. Коли я вчилася на першому курсі, в УГІ було студентське радіо. Воно

тоді функціонувало у Контакті, і студенти, які записувалися на радіо, могли публікувати свої аудіозаписи саме там.

Дивним чином я опинилася у команді студентського радіо. Пам'ятаю, на першому курсі був кастинг, тоді шукали новеньких ведучих, сценаристів і монтажерів. Ми з подругою вирішили піти, бо було дуже цікаво. І, як виявилось, цікаво було не тільки нам. Черга була величезна. Я тоді дуже хвилювалася. Тому, коли підходила моя черга, я пропускала наступну людину. Так, до кінця кастингу я пропустила всіх.

Моя подруга побачила, що я вже всіх пропустила, хочу повертатися додому, взяла мене за руку і силоміць вштовхнула в ті двері. Коли я вже опинилась у студії звукозапису, мені почали ставити різні питання. Через місяць були оголошені результати, і я була у списку нової команди. Дуже здивувалася, бо зовсім у себе не вірила.

Коли почала брати участь у записах, відчула, що, можливо, воно і є моїм – радіо. Тоді ми записували студентські програми на студії радіо «Голос надії», мене там почули, запросили до себе у команду. Зараз займаюсь новинами на нашому радіо і відчуваю, що на даний момент я там, де маю бути.

Коли поступали, не вважали, що це – Ваше?

Поступала заради навчального закладу, знала, що тут християнська атмосфера, є класні служіння, не так буде тягнути у світ, як у світському інституті. З усіх спеціальностей до душі припала журналістика. Але тоді поняття не мала, як її полюблю.

Як собі бачите професію журналіста? Яким він повинен бути?

В першу чергу – відповідальним. Зараз я займаюсь новинами, і розумію: якщо не я, то ніхто за мене цю роботу не зробить. А ще журналіст має бути чесним, щоб подавати вірну інформацію. Для мене особисто це дві головні риси: відповідальність і чесність.

Ви не боїтеся підходити до людей, брати інтерв'ю?

Звичайно, ще є психологічні бар'єри, але коли їх сам ламаєш, то стає легше. В дитинстві я була надто сором'язливою, і уявити не могла, що буду працювати з людьми і виступати на сцені. Щодо спілкування під час інтерв'ю, то не секрет, є люди, від яких віє холодом – з такими трохи важко. Коли ж людина відкрита та щира, то з нею значно легко спілкуватися.

Ви любили співати з самого дитинства?

Так, ще в садочку я почала співати. Одного разу вихователька почула мене серед дітей, запропонувала заспівати пісню на святі осені. З того часу і почала співати. А ще мама чула, як я кожного разу підспівую зіркам, яких показували по телевізору. Ще тоді вона помітила, як в моєму серці жевріє любов до музики. Відтоді мама почала дарувати мені диски улюблених співаків. Особливо мені подобалося слухати пісні Аліни Гроссу. Ось так і почався мій шлях назустріч до музики.

А коли Ви прийняли хрещення? Самі цього прагнули, чи батьки запропонували, бо Ви – дочка пастора?

Мені було п'ятнадцять років, це було чотири роки тому. Хрещення прийняла абсолютно свідомо, сама цього чекала. Коли їхала у християнський табір, точно знала, що буду приймати хрещення, але батькам про це не говорила. В той час мій брат зустрічався з дівчиною, зараз вона його дружина. Вони також їхали до табору і збиралися приймати хрещення, але ми з ними не змовлялися про це, бо я нікому про це не говорила.

Я знала, що мої батьки приїдуть на хрещення Дмитра і Олі. Так, до самого хрещення у таборі мало не кожного дня були заклики віддати своє життя Богу, і я щоразу виходила на сцену. Батьки про моє рішення дізналися по телефону, але не від мене. Коли вони в суботу зранку приїхали, я відчула велике бажання, щоб мій тато мене хрестив, і я попросила про це пасторів. В той день тато хрестив не тільки мене, але і свого сина, і майбутню невістку. Відтепер ми завжди згадуємо 19 липня як щось

особливе і невимовне, що трапилося у нашому житті.

А Ви б хотіли бути жінкою пастора? Чому?

Ні, але зарікатися не можу, бо у Бога свої плани на мене. Іноді я молилась і казала: «Боже, я готова Тобі служити, але тільки не в ролі жінки пастора». Сказати, що це складне життя – банально, бо всім людям складно. Мені з дитинства було шкода своїх батьків.

Я чула, як о третій годині ночі могли просто подзвонити члени церкви, бо у них вдома проблеми, бо жінка не порізала хліб чоловікові, і тепер він не може спокійно заснути. І це ще не все! Пастор має бути не тільки психологом і богословом, чиї проповіді торкаються серцець, але й будівельником, і навіть юристом. Надто складно, погодьтеся?

Мені вистачає тата-пастора. Чоловіка можна і з іншою професією.

У Вас бувало таке, що Вам Господь дуже-дуже допоміг? Може, у тяжку хвилину, може, про щось мріяли, і Бог відразу допоміг?

Щоб так відразу – не можу швидко згадати. Був у мене такий період, коли я не цінувала той талант, який дав Господь. Я співала на різних конкурсах, у звичайній школі, але відмовлялася співати у церкві. Це сталося тому, що одного разу до мене підійшла одна сестра старшого віку і прямо у лоб сказала: «Ти співаєш, щоб показати себе, дуже пишаєшся цим. Це не личить християнину». Мені стало неприємно, бо я не пишалася собою ніколи, навпаки, я не вірила у себе. Відтоді я вирішила не співати на служінні.

І тільки завдяки молитвам моїх батьків, через якийсь час я знову вийшла на сцену. Але це було, скоріше, не прославлення Бога, а просто розвиток себе і свого таланту. Тому Він вирішив мене провчити, за що я Йому вельми вдячна. Бог подарував мені хворобу. Це дійсно було подарунком!

Спочатку грип, який дуже тяжко лікувався, потім пішло ускладнення на вухо. За тиждень втратила слух на одне вухо, почало погано чути і друге. Два тижня у лікарні мене лікують антибіотиками, які не допомагають. Всі рідні за мене моляться, але результату немає. Лікар сказав, що треба робити операцію, але не гарантовано, що вона допоможе, і я не залишусь глухою на одне вухо. Я була налякана. «Як я буду далі співати?» – говорила я собі.

Під час самої операції я буда в свідомості, все бачила і розуміла. Анестезія була лише на частину голови. Наприкінці операції лікар спитав: «Ти вже чуєш?». В цей момент я розумію, що цей лікар робив уже такі операції іншим людям до мене, і після цього питання я вже мала б добре чути, а я не чую!

Я розплакалася, бо вже почала писати пісні, мені хотілося саморозвиватися, жити музикою і дарувати її іншим. Але зараз все ніби завмерло, усі мрії рухнули.

Пам'ятаю той вечір, коли прийшла з лікарні. Дуже плакала, молилася, сказала: «Боже, я все розумію. Я дуже хочу співати. Якщо Ти мене зцілиш, я буду славити Твоє ім'я, тільки Тебе буду славити співом». Для мене було основним рішенням – якщо повернеться слух, буду завжди співати для Бога. Відповіді відразу не було від Нього, але ми з батьками продовжували молитися.

Після виписки з лікарні я себе вже нормально почувала, тому поїхала на навчання в Бучу. І раптом я почала відчувати, що помалу слух стає кращим. Через місяць почала чути добре. Тоді ж мене попросили заспівати у церкві. Я ніколи так не співала, як того разу, бо це було повне перезавантаження мене, повне усвідомлення того, що було «до» і що буде «після».

А як Ви почали писати свої власні пісні на власну музику?

В мене був період, коли я спілкувалася з невіруючими друзями, бо жили у такому місті, де молоді серед адвентистів практично не було. Друзі були непоганими людьми, але могли випивати,

палити при зустрічах. Я такого не робила, але розуміла, що це недобре.

Одного разу мене запросили на день народження, який мав бути великим святом, святкувати ми мали на дачі за містом. Я підготувала подарунок подрузі ще задовго до цього, тому точно знала, що буду разом з друзями в той день. Батьки завжди давали мені вибір, але і свої думки вони активно висловлювали.

Тому батько в цей день мене гукнув і сказав: «Аню, це твоє рішення, але я б на твоєму місці нікуди не йшов сьогодні. Мені серце підказує, що тобі краще залишитися вдома». Я собі подумала: «Добре, о'кей! Ти собі щось відчуваєш, але я не відчуваю, мені нормально. У мене все сплановано, подарунок купила, чому маю залишатися вдома?».

Тато сказав і поїхав, а я залишилася вдома чекати на машину, щоб їхати на свято. В той час ми жили при церкві, моя кімната була на другому поверсі. Сиджу у своїй кімнаті, а в голові слова: «Іди до піаніно». Це не був конкретний голос, це було якесь відчуття. Піаніно стояло на першому поверсі, і я вже рік, як не підходила до нього.

Я відразу задала собі запитання: «Чому я повинна йти до піаніно? Що мені там робити? Для чого це все?». Коли я задавала такі питання, знову виникло покликання йти до піаніно і взяти з собою ручку і записник. Ще більше почала ставити собі запитань, вже хотіла й Богу їх поставити: «Навіщо це все: піаніно, ручка, записник? Мені скоро йти на свято».

Задаючи такі питання, беру ручку, записник і спускаюсь на перший поверх. Йду по східцях і виникає у голові фраза: «Как счастлива я». Я вголос питаю: «Боже, що це за жарти? Ти знущаєшся з мене? Я наразі взагалі не щаслива, а в голові слова: «Как счастлива я», і я йду до піаніно. Що це таке?».

Сідаю за піаніно, механічно правою рукою, не дивлячись, ставлю акорд і починаю співати: «Как счастлива я». Тоді і полилась з мене перша пісня. А на день народження я так і не пішла. В той

момент, коли я писала, я чітко зрозуміла, що не буду щаслива, живучи світським життям. Я щаслива лише з Богом. Відтоді пройшло три роки, і думка моя не змінилася.

І як Ви пишете пісні?

У мене дома раніше було піаніно. В мене не було такого, що я спочатку придумую слова, а потім пишу музику, я просто підходила до піаніно один раз, пару фраз складала, потім ще, і так протягом тижня-двох народжувалася пісня. Коли я переїхала навчатися у Бучу, в мене не стало можливості в вільному доступі грати на піаніно. Звичайно, тут є піаніно, але аудиторії або замкнені, або там хтось навчається. Так я навчилася писати спочатку текст, а коли є можливість, підхожу до фортепіано і пишу музику, часто коригуючи початковий текст.

Ви самі вибираєте тему пісень чи Господь дає?

Впевнена, що Господь керує написанням кожної пісні! Але натхнення приходить по-різному. Іноді буває, що говорю з якоюсь людиною, і її слова торкаються мене так, що з часом народжується нова пісня. Якось одна дівчина сказала таке словосполучення: «Любовью одета», мені воно сподобалося, і я записала його у телефон. Через деякий час я написала пісню на цю тему.

Пісні російською мовою?

Раніше були всі пісні російською мовою, по-іншому у мене не виходило. Тепер вже пишу і українською. Але для мене не важливо, якою мовою пісня. Набагато важливіше те, про що в ній хочу сказати.

Скільки маєте пісень?

Раніше рахувала, але вже перестала це робити. Десь до тридцяти пісень маю.

Де Ви співаєте свої пісні?

Я сама собі не акомпаную, для цього мені треба ще багато вчитися. Пишу музику акордами, щоб відчувати мелодію, але не вмю акомпанувати, тому прошу, щоб мені зіграли на гітарі або на фортепіано. Співаю у церкві.

Вас запрошували на передачі телеканалу «Надія»?

Запрошували на програму «Джем» два роки тому, також в програмі «Счастливей субботы» просили заспівати. Але телеканал для мене не відіграє ролі. Дуже люблю їздити на молодіжні зустрічі, коли запрошують. Хоча, відверто кажучи, не завжди маю на це час.

Де б Ви хотіли працювати?

Я абсолютно задоволена роботою на радіо «Голос Надії». Я відчуваю, що поки тут потрібна. Як буде далі – не знаю, але радіо – це точно моє.

У Вас в житті є девіз, якісь слова, які підтримують?

Ні, немає. Але для мене важливо спілкуватися з Богом в молитві. Ось, що мене дійсно підтримує.

Де можна послухати Ваші пісні?

В Ютубі є деякі записи, записував мій друг і завантажував на свій канал.

Які, на Ваш погляд, у Вас найкращі пісні?

Не знаю, які найкращі, але мені подобається пісня «Зіграємо», вона дуже позитивна. Написала її після того, як прочитала книжку «Поліана», де дівчинка грала в гру «Доброта». Її історія надихнула мене!

Яка Ваша мрія?

Записати альбом авторських пісень. Якщо Бог так дасть, то цієї осені почнеться робота з аранжування пісень. І я знаю, що Бог теж про цей альбом мріє, бо бачу, як Він допомагає мені.

Не обіцяю, що це буде незабаром, бо аранжування і запис, загалом, це дуже клопітка робота, та й не дешева. Одна фонограма коштує мінімум сто доларів. Але мрія здійсниться! Я точно знаю!

Запитання – Алла Шумило